

Der staar nemlig i Lovforslaget § 4, 2det Stykke — det er forresten taget af den ældre Lov — at „forinden herefter noget Vandløb optages blandt de mindre, offentlige Vandløb, skal Forslaget herom bekjendtgjøres i den vedkommende Kommune ved Væning til Kirkestævne eller paa anden der brugelig Maade“. Altsaa, der staar, at Forslaget skal bekjendtgjøres; der staar slet ikke Noget om, at det skal fremlægges. Lanken med Vædringsforslaget er egentlig, at en Bekjendtgjørelse ved Væning til Kirkestævne af et Forslag, der maaske er meget vidløftigt, er mindre tilstrækkelig. Efter Paragraphen skal altsaa et saadant Forslag bekjendtgjøres til Kirkestævne og derefter skulle de Paagjældende inden 4 Uger fremsætte deres Erindringer; hvorefter efter Vædringsforslaget Forslaget skal fremlægges i 4 Uger paa et bestemt Sted, og saa have de Paagjældende de samme 4 Uger til at komme med deres Erindringer. Meningen er, at de skulle have Udgang til i disse 4 Uger at gjøre sig bekjendt med Regulativforslaget istedet for kun at være henvist til Væningen ved Kirkestævne. Jeg tør saaledes ogsaa efter Udtalelser af den ærede Minister haabe, at Vædringsforslaget kan blive vedtaget.

S. Pedersen: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har en vis Behændighed i Lovfortolkning og til at finde Medhold i de foreskrevne Bestemmelser, som det falder Andre vanskeligt at faae Die paa, men som staa temmelig klart for ham. Dertil hjælper naturligvis i særlig Grad hans juridiske Uddannelse og Skarpsindighed. Det ærede Medlem har saaledes oplyst, at det slet ikke er den Stilling, Vandsynsmændene have indtaget til dette Dieblik efter den nu bestaaende retlige Tilstand, som Flertallet her tilsigter at give dem. I saa Henseende har han oplyst, at de have kun at paale og afgjøre Spørgsmaal om Oprensningen og Vedligeholdelsen af Vandløbene. Nu kan der vistnok tvistes om, hvad Forskel der er paa Oprensning og Regulering, idet Oprensning jo er et temmelig ubestemt Begreb; men der er i alt Fald ikke i den Egn, hvor jeg har haft Leilighed til at bevæge mig siden 1859, da der blev Tale om at optage endel mindre Vandløb paa det offentlige Regulativ og altsaa gjøre dem til Gjenstand for Regulering, i det praktiske Liv forekommet noget Tilfælde, hvor Kommunen er gaaet Vandsynsmændene forbi og uden videre er gaaet til Vandvæsenkommissionerne, for at faae disse mindre Vandløb regulerede, inden de bleve optagne paa Regulativet, men man har netop benyttet Vandsynsmændene. Disse ere altsaa bleve benyttede, og det i en meget stor Udstrækning, til Regulering af mindre Vandløb, forsaavidt Reguleringen er foregaaet indtil dette Dieblik i Genhold til Loven af 1859. Det er ganske vist, at Reguleringsarbejderne paa mange Steder kunde snæstes udførte i en større Udstrækning, end slet er,

og at man er gaaet frem efter høist forskellige Regler i de forskellige Kommuner med Hensyn til Optagelsen af de mindre Vandløb paa Regulativet, idet man paa sine Steder er gaaet til at tage de allerfleste Vandløb, som have nogen Betydning for større Lokaltiteter eller Cierlag, medens man i andre Kommuner saa godt som har udelukket alle Vandløb, der ikke ligesvem vare en Fortsættelse af Aaløb eller ogsaa dannede Grændsestjeller mellem to Sogne. Dette skriver sig imidlertid netop fra en Mangel i den bestaaende Lovgivning, hvorefter der ikke hos den overordnede kommunale Rynlighed har været Midler til at tvinge Sognekommunerne til at optage de Vandløb paa Kommunens Regulativ, som findes at være stemmende med hele Udviklingens Krav; men man kan ingenlunde derfra hente et Bevis for, at Vandsynsmændene ikke have været benyttede eller ikke have haft Ret til at blive benyttede ved de Reguleringer af Vandløb, som have fundet Sted i Genhold til Loven af 1859. Jeg tror, at der i saa Henseende maa fremsendes ganske andre Argumenter, førend det vil lykkes det ærede Medlem at godtgjøre, at vort Vædringsforslag tilsigter at give Vandsynsmændene en mere udvidet Retstilling, end de for Dieblikket have. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om, hvilken Stilling de skulle have, om de skulle have en Mægtings- eller en Kjendelsesret, skal jeg ikke videre udtale mig, da denne Sag allerede har været Gjenstand for en udtømmende Debat.

Breinholt: Da jeg forlangte Ordet for en kort Bemærkning, var det i Grunden for at udtale mig i samme Retning som den, hvori den ærede sidste Taler har udtalt sig, idet jeg ligesom han vilde gjøre gjældende, at jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for 5te Kredts (Drenbøll) i det, som han udtalte med Hensyn til, hvad Vandsynsmændene i Grunden havde at gjøre. Derimod er jeg paa ingen Maade enig med ham i, hvad han betegner ved Regulering, thi for ham staar det, som om det at regulere et Vandløb er enstydigt med at gjøre det lige. At regulere et Vandløb er at bestemme visse Regler for et Vandløb, hvor dybt og hvor bredt det skal være. Dette stemmer aldeles overens med Anordningen af 1846, der tillægger Synsmændene Ret til at bestemme Oprensning og Vedligeholdelse af Vandløb, og Mere er der ganske sikkert efter min Overbevisning ikke tilsigtet ved dette Vædringsforslag. Jeg tror, at hele Misforstaaelsen blot ligger i den forskellige Opfattelse af, hvad der er Regulering og hvad der ikke er Regulering. Jeg tror nu, at den Definition, som jeg har givet, og som den ærede Landssthingsmand bagved (S. Pedersen) ogsaa har givet, er rigtig, at Regulering ikke blot er en Ligeftjæring af et Vandløb, men ogsaa godt kan være alene en Udvidelse eller en Fordybelse af et Vandløb, og naar det er det, gaa vi jo ikke videre, end vi før ere gaaede. Lvertimod! selve